

העיתון הנקרא



חוב גליסקון 8, תל-אביב, 1970 26785, ת.ד. 136. חשן למברקים: "עולמפרסט", המוציא לאור: העולם הזה בע"מ. דפוס משה שהם בע"מ, ת"א, טל. 31139. ההפצה: דוד חומר ובניו, תל-אביב. המערכת איננה אחראית לתוכן העדויות.

העורך הראשי:
אורי אבנרי

ראש המערכת:
שלום כהן

עורך משנה:
דוב איתן

כתב ראשי:
אלי תבור

עורך כיתוב:
מסקים גילון

צלמי המערכת:
ציר המערכת: יעקוב אגור, רויר אומר וסי

חברי המערכת:
נורית בתייער, שייט גלור, לילי גלילי, רויר הורוביץ, רוני ורד, יוסף אברחם, אביבה ססו, אבנר פרי, שמעון צבר, עמוס פיגו, סילבי סתה.

העתון הנקרא ביותר במדינה

חוש של צדק מאשר על חוש המור, ואילו החמטרי אינו בנוי לפי כלל השירה החמטריה.

מדוע מצאה בכל זאת לילי גלילי לנחון להעביר לו את המכתב? כי על מיכתב זה היה חתום לא אחר מאשר חי הסידוף, ירושלים. כאשר הגיע המיכתב למערכת, לא ידע איש מאיתנו מיהו חסידוף. עכשיו ידוע בארץ כולה הקשר בינו לבין חשיפת קוננית צמרת המשטרה, שנועדה לחבל במשפט סתה.

נראה שאחרי שניסה לצחוק מפרשת סתה, לא יכול היה הצעיר הירושלמי להבליג, גיגש לפעול בפרשה זו בנימה רצינית יותר.

לפני שבועיים, כפי שבחזאי נוכח בעצ' מך, חזרה לילי גלילי לעבודה, אחרי חופ' שת-קיון ממושכת. את החומר למדור שלה מסרה לעורך-הכיתוב, האחראי לעריכת ה' חומר והעברתו לדפוס.

ואילו אלי העבירה מיכתב אחד, שהגיע עבר' רה לפני למעלה מחודש. איש לא טיפל באור' תו מיכתב, מאחר שכלל חומר שהיה מיועד לפירסום אך ורק במדורה של לילי. אותו קורא של העולם הזה שלח לילי שני קטעים:

הקירת שתי וערב של "השקריר"
סהר:

ש. הנכון שהודעת ששיקה בסדר?
ת. אני חושב שכן.
ש. האננים היה שיקה חשוד?
ת. אינני בטוח.
ש. האם בוקת את תיק אירסו?
ת. אינני זוכר.
ש. מה תוכל לספר על תיק אירסו?
ת. לא אוכל לשקר, מטעמים ביטחוניים.
ש. האם עמוס עבד תחת פקודתך?
ת. אני מניח שכן.
ש. האם שימשת בתפקיד המפכ"ל לפני תקופה מסוימת?
ת. האם אוכל להתייעץ עם פרקליטי לפני השיבו?
ש. הנכון ששימשת עד הזמן האחרון כ' שגריר באוסטריה?
ת. תחזור שנית על השאלה.

הקטע השני הוא המשיר:

מעשה במפקח שחורב
ששאלות ותשובות לא זכר טוב
למען ידך לא טוב.
ומשגיר נהפך לשקריר —
אכן אירסו הרטו.
סיפרה לי לילי: "לא התכחתי להשתמש בחומר. הקטע על החקירה מראה יותר על

מכתבים

פרם ושות'
פרשת לבון (העולם הזה 1201) היא ללא ספק הפרשה הישראלית החשובה ביותר בתולדות מדינת ישראל. יתכן אמנם כי 18 שנים אלה קרו מקרים חמורים ואחרים בים יותר מאשר ויזה מיסמכים בחטוניים כדי לסלק את מנהל לבון מכהונתו. אולם זו הפעם הראשונה שדבר כזה מניע ליריעת הציבור אמנם בכדה ידה של הצנוורה, כי הפרשה נוגעת בענייני בטחון עדינים, אבל בכל זאת — כותבים ומדברים עליה. לדעת, זה מוכיח דבר אחד לפחות: שבשנים שנים אלה התבגר הציבור שלנו, והתבגר גם העסקנים והניעו למסקנה כי האורח — זכותו לדעת. אפרים גיר, תל-אביב

סוף סוף תפסו אותם בקלפתלם! אין לם מושג איזה הרגשה של סיפוק זה נחן לם. לא שאני סאדיסט, חליה. אבל טוב לדעת כי סופו של הצדק לנצח (אני מסוה). חוץ מזה, זו הנאה עצומה לבוא לכל הידידים שהשמיעו את "העולם הזה" כל השנים ודל' מיה עמנו? "גו, צדק, העולם הזה" כשאר ששמעו פרם ושות' מסוכנים למדינה ואור' ממים לפנוע בזכויות הדימוקראטיות של האזרח?"

המצורה שבה הגשתם את החומר ניתן להסיק מסקנות מעניינות מאד לגבי מיהו הפרשה. הן ברובים וישר כוחכם על עומדת על משמר האינטרסיה החופשית, ובעקבות זה על משמר הצדק והדימוקראטיה במדינה.

אינני אברהם אוראל, ימת'ן

הרתיים דורשים לכנות בית מקדש חדש. ארעלימי שהרמב"ם כבר דיבר על ביטול הקרבנות, מי יודע מה הבעיה שהיתה הת עוררת. איזה מזל ישאלתיאל היה כמסך ירושלים!

יחיאל להבי, פילאדלפיה, ארה"ב

תחיית המתים
כאשר קראתי את הידיעות על גילויי של מארטינ בורמאן — חי! — בבואנוס איירס (העולם הזה 1202) פשום שמתתי. אני לא יודע למה זה, אבל לפי התפלא שימחה עם שטוף סוף נתפסי עם כבלוף. אבל ה' שמחה לא נמשכה. כעבור שלושה ימים הסתבר כי בכל זאת בורמאן איננו בח' יום. זה לא נסמרי קיל' קל' לי את יום הכור' מורים. אתם תמיד צודקים, ימח שמכם! יורם, גבעת ברנר



בורמאן

עת ניצחון! ברור היה לגמרי, שהשימחה ותרועת הניצחון לא באו רק מתוך כך שכרו את כנו הפירר, אלא מפני שלכרו אותו חי אחרי שהעולם הזה פרסם סקופ איר הוצא להורג לפני חצי שנה. ציפיתי שהקריין יר' סוף: "וואת למרות הקספונים והבלבוסים של שבוענו מסויים, שמסר בשעתו כיאלו הוצא בורמאן להורג בידי רופא יהודי בבואנוס איירס."

סטייק ביום כיפור
תנידו לשמעונו צבר הזה, שהוא יכול לעשות צחוק מכל מה שהוא רוצה אבל לא מהרה. זה שהוא אוכל סטייק ביום כיפור (העולם הזה 1202), אלוהים יסלח לו — אולי. אבל זה שהוא כותב על כך בפר' הסיבה — לא יסלח לו לא בעולם הזה ולא בעולם הבא.

הכל שבמקום לשלוח את שמעונו צבר לא שלחחם עלם. שינציח את כל היהודים המ' ביום את עצמם ואת עמם, בכך שהם הול' כים קולוסטרים ברנל, כדי לאכול סטייק במסעדה ערבית, ביום הכיפורים. נועל נפש!

עדיין רוחה
אחרי שראיתי את הפרס חולות לוחטים, יכול' תי' לטפוס בעצמי הסרטים האמריקאים, הללי סטרה (העולם הזה 1198) ואם לא. זה כי אני מבין לי' החשי ליוני של משי' פחות הנפולים הנני רוצה לומר להו: אינכם צודקים! הסרט עצמו יפה. האם אפשר לדרוש מסרט ישראלי, ש הוא עדיין בחינתו ליו, להיות יותר יפה, יותר עילית, יותר מושג' האם הפרטים האמריקאים, הצרפתים, האיטל' קים המוכאים מחו"ל כולם עולים עליו?

ירושלמי
שבתאי ירושלמי, תל-אביב

כל הכבוד לרפי נוסבאום ולחילות לוח' סים. הלכנו, ראינו ואין מחילה למשי' מיעים.

רביקה הנדלר, ירושלים

התפלאתי לקרוא את המאמר של קרובת אדך החללים, ההופכת אותם לגיבורים לאומיים. כל הכבוד להם, אך אל לנו לשי' כוח שלמעשה הם עתה על התקו והסתכנו. בידיעה ברורה להנאם אהיית.

גדעון גרופר, ברצלונה, ספרד

מעות מל היהת מצד המועצה לביקורת סרטים להחיר את החגנה הזאת. אכן, מצווים אנו לטפור על חופש הביבור ו' חופש היצירה בארצנו. אך האם לית דין ולית דיין? האם לזאת יצירה יוקדא' הרי והו סרט מהנרועים שראינו איפעם. וני סף לכך, הרי וזהו פגיעה נסה בעצמנו, בבחורינו. כל הסרט הוא שטר וכוב גול' וגם עשוי בצורה בלתימעניינת. החופש, עליו אנו לוחמים, צריך להיות שמור בי' מסגרת חרותית. חופש אין פירושו סמות רוח, בורות, חוסר תרבות — כפי שזה משתקף בסרט היפסטי הזה.

יוסף צור, גבעתיים

ישראלים בקוננו
אינני יודע של שמו של הרופא הישראלי אשר סיפר על נסיונותיו בקוננו (העולם הזה 1202) אבל לי עיני רבנסן בראש. הוא ראה את המצב לאשורו, ולא רק מה שמתרשש על פני השמטה. אני אומר ומא כי הייתי בקוננו לפני כשלוש שנים, ואת פרץ המשבר האחרון חופשתי את הקוננו הידוע לי בכחכות הרבות שהתפר' סמו — ולא מצאתיו. על שבא הדוקטור הנכבד והוכיח לי שהוא עדיין קיים.

דויד בוש, ירושלים

מה זה עורר שולחנים משלחת של רופ' אים והיא מניעה ראשונה לארץ האוכללה. אבל האם משגרים אותם סיר לפסל כי

פצועי הקרבות? חם וחליה. זה עלול' לי הרניו את המארוקאים והמצריים, ההופסכים אזורים אלה. ואם יתנוזו — עוד יתנוזו את הרופאים הישראלים. ואז מי יספ' בהם?

ד"ר ארנסט לב, תל-אביב

בשובי ארצה מלוננו קראתי את כתבתכם על, כאיש הרפואה של השנה (העולם הזה), שהיתה כתובה קצת בסיוגונו של אזכרה לאיש שהלך לעולם הבא. אנכ, למען הדיוק, עלי לציין שהייתי שייך ליחידת סירות הטורפדו של חיל הים.

הייתי אחראי על בריאותם של כל אנשי שרה בוקר, ובחור שנות, באינן סכני, נכ על ב.ג. למזל כולנו הוא מצטיין בכריאות ולא נזקק לעזרתי.

ד"ר אורי בתר, חיפה

תזוזות בזוזו
כקשר לכסודיו כמה ומישחק (העולם הזה 1202), אבקש להודיעכם, כי ההי' מ'20.1.60 אין לי כל שייכות להנהלת הסור' ערוו — אי לחברות בו.

דויד גרינברג, תל-אביב

עסקי פרחי הפורחים
בראו לצייר פרחי (העולם הזה 1201) שהיה לו דם לקחת עקו יחסי ציבור. זה שיה אחיו, לא משנה שום דבר. אילו הי' ייתם מראים לי את האח הזה הייתי שייך בר אותו נג שבבי' לי, כי יחסי הצי' בור של מרחי הם יוצאים מהכלל.

אברהם רצון, ירושלים

ז'אן פסקל, אחיו של הצייר פרחי, כי רצון הקורא רצון: ראה תמונה.

פסקל

פרסים ומתנות
מר נעים נלערי מסביר מכתבו (העולם הזה 1201) את כשלוננו באולימפיאדה ה' אחרונה. בין היתר, בתווה לקויה שמסנה סבלנו אצלנו, כבולו, 40% מבני עמנו בחוסר שיכונ' אנושי וכי, סר נלערי, כי נראה, לא יודע שאם אצלנו 40% לעלים מתאונה לקויה (בארץ שבה נמצאים כ' ה' שנה ירקות ופירות כשפע ובולו) או כי ברייתמועצות סובלים מתוונה כזאת לא מחות מ' 100%. מה שנוגע לשיכונ' אינשי, כדאי לו, למר נלערי, לדעת, שמרכיב ה' אוכלוסיה בברייתמועצות, לרבות תושבי מוסקבה וערים נדולות אחרות, חיים בתאי מנורים הרבה יותר נרועים מאשר בואדי מוסקבה שלנו. ובכל זאת, זה לא הפריע לברייתמועצות לחפוס את המקום הראשון באולימפיאדה.

א. הריזבה, חיפה

במאמר על הנהלת המשלחת האולימפית בכתבתם לציין את אחד הפרטים האופייניים ביותר יהודי אוטלקי רצה לתת לבנות המשלחת מנהל של כדים. לאחר שלוש ישי' ברת של הנהלת המשלחת הוחלט להחיר לשבע הבנות (שכל משתתפות ואנש קלי' טי) לקבל את המנהל. אך משהגיע הזמן לספור את המנהל הופתע האיטלקי בראו' תו במקום שבע בנות — תשע השתיים שי' נוספו לפתע חיו נשות חברי הנהלת המשי' נחם. לאלה היתה אפילו החוצפה לבקש לגת פתנה בשביל גברת גלובינסקי שהייתה בארץ.

חברת המשלחת האולימפית ירושלים

נמצא המכתב!
אלף סליחות מכם, עורכי העולם הזה. אתם באמת סדר, ואני הוא הנכפ, הפו שע, הרוצה, המפיץ עלילות שואו. זה מסי' פיק בתור התנצלות! אני כל חזמון צועק למה לא פירסמתם את מכתבי למערכת, ואחם הפכתם לעלומת כשביל למצוא את המכתב הזה. יומה כפוף? בכלל לא שלחתי מכתב למערכת. אלא מכתב למרוב מוכן רותי. באמת סליחה, ואני אפילו מוכן לשלם את רמי המונית ששלחתם להביא אותי מביתי למערכת.

שלמה כהן, תל-אביב

הקורא כהן גילה את מכתבו, אחרי בדיקה בחתיקה של העולם הזה (ראה תמונה). מכתב זה נועד לפירסום במדור מכתבים לרותי, והוא יפורסם בהתאם לסדר הקבוע במדור זה.

כהן במערכת

מה זה עורר שולחנים משלחת של רופ' אים והיא מניעה ראשונה לארץ האוכללה. אבל האם משגרים אותם סיר לפסל כי

התפלאתי לקרוא את המאמר של קרובת אדך החללים, ההופכת אותם לגיבורים לאומיים. כל הכבוד להם, אך אל לנו לשי' כוח שלמעשה הם עתה על התקו והסתכנו. בידיעה ברורה להנאם אהיית.

גדעון גרופר, ברצלונה, ספרד

מעות מל היהת מצד המועצה לביקורת סרטים להחיר את החגנה הזאת. אכן, מצווים אנו לטפור על חופש הביבור ו' חופש היצירה בארצנו. אך האם לית דין ולית דיין? האם לזאת יצירה יוקדא' הרי והו סרט מהנרועים שראינו איפעם. וני סף לכך, הרי וזהו פגיעה נסה בעצמנו, בבחורינו. כל הסרט הוא שטר וכוב גול' וגם עשוי בצורה בלתימעניינת. החופש, עליו אנו לוחמים, צריך להיות שמור בי' מסגרת חרותית. חופש אין פירושו סמות רוח, בורות, חוסר תרבות — כפי שזה משתקף בסרט היפסטי הזה.

יוסף צור, גבעתיים

ישראלים בקוננו
אינני יודע של שמו של הרופא הישראלי אשר סיפר על נסיונותיו בקוננו (העולם הזה 1202) אבל לי עיני רבנסן בראש. הוא ראה את המצב לאשורו, ולא רק מה שמתרשש על פני השמטה. אני אומר ומא כי הייתי בקוננו לפני כשלוש שנים, ואת פרץ המשבר האחרון חופשתי את הקוננו הידוע לי בכחכות הרבות שהתפר' סמו — ולא מצאתיו. על שבא הדוקטור הנכבד והוכיח לי שהוא עדיין קיים.

דויד בוש, ירושלים

מה זה עורר שולחנים משלחת של רופ' אים והיא מניעה ראשונה לארץ האוכללה. אבל האם משגרים אותם סיר לפסל כי